

den ikke overholder Vedtægten, maa Administrationen være bemyndiget til at tage Stadsfæstelsen fra den. Det forekommer mig heller ikke, at den Bestemmelse, der staar, i sig selv er saa overordentlig truende, som det synes. Jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at antage, at Ministeren med nogen særlig Lethed eller sær hurtigt vil skride til en for Sparekasserne saa skjæbnesvanger Forholdsregel som den at tage Stadsfæstelsen tilbage. Jeg tror ganske vist, at der vil gaa lang Tid hen, i hvilken en Minister vil advare en Sparekasses Bestyrelse, gjøre den opmærksom paa dens Overtrædelse og paalægge den at forandre sin Fremgangsmaade, inden han skrider til et saa stærkt Middel som det at høre Sparekassen; thi det vil jo være det egentlige Resultat, og jeg kan heller ikke tro, at en saadan Paamindelse vil være uovirkom ligesoverfor Sparekassens Bestyrelse. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om den Ret, som Loven giver Ministeren til at tilbagetage Vedtægten, i det Hele taget nogeninde vil blive brugt, men den staar ganske vist som en mægtig Krusel og som et Middel for Ministeren til at holde Sparekassen til at holde sig Vedtægten efterrettelig. Jeg for min Del ser ikke noget saa Afstrækkende i denne Bestemmelse, jeg tror ikke, at den vil virke saa stærkt, som man synes at antage, naar man er saa bange for at gaa ind paa den. Jeg tror ikke, at den Udvei, man vælger for at komme bort fra den igjen, er ret praktisk, i det Mindste ikke, som den er foreslaaet her. Jeg vil henstille til det ærede Udvalg at tage under Overveielse inden 3die Behandling at lade Hovedbestemmelsen blive staaende, saaledes som den staar udtrykt her, og saa, hvis man skulde have nogen stor Betænelighed ved den, sætte en mildnende eller betryggende Bestemmelse til, der gik ud paa, at navnlig Udværker eller Eignende skulde gives, inden man skred til den endelige Tilbagetagelse af Vedtægten.

Mod Vædringsforslaget under Nr. 5 har jeg Intet at erindre. Hvad angaar det under Nr. 6 stillede Forslag, da kan jeg fuldkommen henholde mig til de fra den ærede Ordfører faldne Udtalelser med Hensyn til, at man nu foreslaar 4 pCt. som den Rente, der maa gives af Indskud i Sparekasser. Noget anderledes er min Opfattelse af Hensigtsmæssigheden af den Bestemmelse, hvorefter det kan være tilladt de Sparekasser, der nu give en højere Rente end 4 pCt., at vedblive med at give den samme Procent fremdeles til de Indskydere, som for Liden ere i Sparekassen. Jeg ser ikke rettere end, at, naar saaledes som ogsaa Flertallet i Udvalget er enig i, 4 pCt. er det Høieste, som en Sparekasse kan være tjent med at give for Indlaan, saa er der noget mindre Konsekvent i, at man dog tillader et Antal af Sparekasser fremdeles paa ubestemt Tid at give en højere Rente. Jeg indser jo me-

get godt, hvad det er, der har bevæget Flertallet i Udvalget til i saa Henseende at gjøre det Forslag, som det gjør, idet det jo ikke kan negtes, at en saadan Nødvendighed for Sparekasserne til at opsigte til Udbetaling indlaante Midler kan frembringe Mystelser, der ikke ere heldige, og jeg veed ogsaa, at det særlig er den største Sparekasse, vi have her i Kjøbenhavn, der er i det Tilfælde, at hvis den skulde blive nødt til at opsigte de Kapitaler, for hvilke den giver mere end 4 pCt. Rente, vilde dette maaske kunne have betænelig Indflydelse paa dens Kreditforhold. Jeg ser derfor godt, hvad der har bevæget det ærede Udvalg til at gjøre dette Forslag, og jeg kan tildeels selv godkjende de Motiver, der have ledet dertil, men paa den anden Side kan jeg ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det sandsynligvis er de Sparekasser, hvis Stilling tidligere ikke har været fuldkommen sikker, der have set sig i den Nødvendighed at maatte give en større Rente for Indskubene, end det store Flertal af Sparekasser har anset det for hensigtsmæssigt at gjøre, da de havde fri Raadighed med Hensyn til Renten. Jeg kan ikke se rettere end, at Formodningen maa være for, at det har været de mindre heldige Forhold, der have været tilstede for Sparekasserne, som have ført dem til at modtage Penge mod en større Rente, end det store Flertal af Sparekasserne har gjort, og at man altsaa netop giver Tillabelse til at kontinuere dette Forhold ved Sparekasser, der maaske snarere trænge til at føres tilbage til, hvad man maa anse for at være den Rente, en Sparekasse kan være tjent med at give, naar den skal kunne afholde sine Udgifter og samle den nødvendige Reserverfond. Af hvad jeg her har sagt, følger, at jeg ikke kan gaa ind paa det ærede Mindretals Forslag under Nr. 7. Jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad der er sagt af den ærede Ordfører, og jeg skal tilføie, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt og atter her skal pointere, at det, som jeg anser for omtrent Hovedbestemmelsen i hele Loven, er Fastsættelsen af den Rente, der maa gives for Indlaan i Sparekasser. Ved Vædringsforslaget under Nr. 8 har jeg derimod ikke Noget at bemærke, det kan jeg tiltræde. Det er dog ikke fuldkommen korrekt, naar jeg siger, at jeg ikke har Noget at bemærke derved. Forslaget gaa nemtig ud paa, at den Bestemmelse i Lovforslaget, at Indlaan i faste Giendomme fra Sparekasserne skulle ske efter Reglerne for Umyndiges Midler, skal bortfalde, og at der bliver i Vedtægten for hver Kasse særlig at bestemme, hvorledes Vædringerne skulle foregaa. Jeg bemærkede vel, at den ærede Ordfører udtalte, at i det Mindste enkelte Instituter ikke havde fuld Tillid til de Lagationer, som ske paa den af mig nævnte Maade, men jeg skal uden at udtale mig om, hvorvidt en saadan Frygt er begrundet, anføre, at man jo kan berolige sig i denne Henseende, idet der ingen Nødvendighed er